Nönda torriſes hunt, egga pannud ſedda tähhele, et Reinowadder ema teiſe käppa taſſaillokeste tema reite wahhele olli ſirrutanud, kus ta köige örnamaſt kohhaſt kinni wöttis ja kibbedaſt näppistas ja — agga löppetame juttu. Hunt ajjas ulgudes su pärrani laiale. Reinowadder tömbas käppa tema ſuuſt ja ſaſſis möllema käppadega hundi kubbemeſt kinni, weel walloſamaſt näppistades. Kriimſilma kolle ulgumine ajjas köikide ellajate karwad püsti. Rebbane olli röemus, wöit tema käes! Tema piddas hunti ammaste ja küüntega kinni, kes werrine ja iggine tema kätte alla miñestas. Ei olleks täie Mailma kulda ja warra rebbane ſelle wöituſamiſe wasto wötnud. Ta weddas miñestanud hunti otſego kelko oma järrel, et iggameeſ tema wallo ja ädda nääks.

Kriimſilma ſöbrad pallusid ühheſt ſuuſt kuſingat, kolledat wöitlemiſt löppetada; kuſingas wöttis nende palweid kuulda ja andis käsku, et Lõuparv ja ilwes taplejad ühheſt ärra piddid lahhutama. Nemad ütleſid: „Reinowadderi, wöit on täielikult teie käes! ſellega olge rahhul, kuſingas ei lubba pikkemat mässamiſt. „Reinowadder kostis: „Röemuga täidan kuſinga ſowimiſt, wöit on miño käes, ſuremat kaſſo ma eñam ei püa. Küſſige, kas mo ſöbrad ſelle wöiduga rahhul on?“ Köik üüdſid ühheſt ſuuſt: „kuſinga iſſanda tahtmine ſündko!“

Karjakaupa tungiſid nüüd ſuggulaſed, ſöbrad ja naabrid Reinowadderile önne ſowima. Sedda teggid ka endiſed wihhamehhed. — Siin nähti jälle ſelgeſt

Mailma pärris kombet: rikkal ja önnelikkul paljo ſöbru, kehwal ja önnetumal ei olle keddagi. Reinowadderile lauldi kituſe laulo, puhhuti willet ja ſarwe, waña karro iſſe löi trummi. Reinowadder täñas ſöbru hä ſoroimiſe eeſt ja töttas nendega ſeltſis ſure tuhhinaga kuñinga ette, kus ta pölwile mahha langes. Kuñingas töstis tedda üllesſe, ütteldes: „Teie ollete täñaſe päwale auu teinud ja wahwa mehhe kombel tülli löppetanud, ſellepärraſt möistan teid köigeſt ſüüſt priiks, egga tohhi kegi pikkemalt teie peale nuhtluſt möista.“

„Armoline kuñinga iſſand! ütles Reinowadder allandlikkult: „teie nõu on köige üllem. Seie tulles olli mul paljo waenlaſi, nüüd üsna ſöbru. Kuhhu Kriimſilma iſſanda endiſed ſöbrad jäid? Mul tulleb ſiin üks koerte luggu meele. Ühhe rikka mehhe kögi ukſe ette koggus iggapääw ſuur ulk koeri kokko, lotes kokka käeſt üht kontikeſt ehk ſolika otſukeſt ſada. Seal näggid nemad ühhe oma ſeltſimeeſteſt, kes kokka käeſt libha tükki olli warraſtanud, agga pöggenedes olli kok temale kewa wet ſabba peale kallanud, ſiiski ei laſknud ta libha ſuuſt lahti. Teiſed koerad räkiſid tema ſaaki nähhes iſſekeskis: Mis elbe kok tema wasto, temale anti keña lihhatük, meile ei ſanud kontigi. Körwetut ſabbaga koer kostis: Teie ei oska ſeſt asjaſt middagi, kiidate mind eeſt, kuſt lihhatük teil ſilma paiſtab; agga wadake mind eſſi teks taggant, ja kiitke mind ſiis, kui tahhate, önneliikuks. Kui nemad tema kuppatud ſabba ja kintſuſt

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 11